

ordnedes saaledes, at Ministeren sendte 3 Ansøgninger til Menighedsraadet, som opnaaede Tilladelse til at vælge blandt disse 3. Forskjellige Meninger gjorde sig gjældende om det Høilidige i, at Menighederne fik Leilighed til at høre de Præsenterede holde en Prædiken, og forskjellige Meninger gjorde sig ogsaa gjældende om, hvorvidt man burde vente med at give Menighederne Indskydelse paa deres Præseters Kaldelse, indtil Kirkens Forsatning i det Hele var ordnet.

Efterat have afsluttet Discussionen med at meddele Claus Harms's Ytringer om denne Sag og nogle af de Bemærkninger, som findes i denne Erklæring, satte jeg Spørgsmaalet under Afstemning. Resultatet var, at 57 stemte: Ja, medens 11 stemte: Nei.

Da Kloffen var bleven 5 under disse Spørgsmaals Behandling, hævedes Forsamlingen; men Kl. 6 $\frac{1}{2}$ optog Landemødet atter sine Forhandlinger. Adskillige Medlemmer havde imidlertid formedelst Jernbanetogets Afgang ikke kunnet oppebie Aftenmødet, hvori kun c. 50 deeltog.

Efterat have meddeelt Landemødet Oplysning om Menighedsraadens Erklæringer om Ordningen af Kirkeforsatningsagen, satte jeg følgende Spørgsmaal under Discussion:

Er det betimeligt nu at andrage paa Oplyselse af Grundlovens Bestemmelse om, at Folkekirkens Forsatning skal ordnes ved Lov, og bør et Andragende derom gaae ud paa, at Kirkeforsatningen bliver i en repræsentativ Retning?

For Betimeligheden af nu at andrage paa Oplyselsen af Grundlovens Lovte om en Kirkeforsatning udtalte Provsterne Bram-Gad, Langhoff, Vallentin, Kieler, Høegh-Guldberg og flere sig.

De gjorde gjældende, at Trangen til en Kirkeforsatning bliver større Aar for Aar, eftersom der bestandig kommer flere kirkelige Spørgsmaal frem, som kræve en kirkelig Løsning. Biskop ere Banskfelighederne ved nu at føre en Kirkeforsatning igennem langt større end navnlig i 1848; men Trangen til en saadan er ogsaa bleven større, og Banskfelighederne, som skulle overvindes, ere neppe større, end at de ville vige, naar Kirkens Styrelse og Benner af alle Kræfter arbejde for denne Sag. Forskjellige Udtalelser baade i Folkethinget og især i Landsthinget vise, at enhver Bestræbelse for Oplyselsen af Grundlovsbestemmelsen om Folkekirkens Forsatning ikke vil savne Benner i Rigsdagen. Forsøgene paa at opbygge en Kirkeforsatning fraoven af nedad ere mislykkede, ligesom ogsaa Bestræbelsen for at opbygge fraenden af gennem Menighedsraad opad; men de mangfoldige Bestræbelser i denne Sag have ikke været forgjæves. Thi Anskuelse angaaende Nødvendigheden af en Kirkeforsatning ere blevne klare, og rigt Materiale er bleven samlet til Sagens Ordning, saa at den forhaabentlig nu vil kunne lykkelig gennemføres. Den bekjendelsesløse Rigsdag vil neppe nægte Folkekirken den billige Fordring, at de kirkelige Sager blive drøftede af en Forsamling, som er valgt af kirkelige Hensyn. Biskop vil et saadant kirkeligt Organ næppe kunne opnaae mere end en raadgivende Stemme, da der ikke godt kan findes 2 lovgivende Forsamlinger i een Stat, men selv en raadgivende Stemme vil dog stedse være af stor Vægt og have megen Betydning for Kirken. Medens der saaledes hævede sig mange Røster, der med Styrke og Varme udtalte sig for Betimeligheden af, at Kirkeforsatningsagen nu ordnes, udtalte paa den anden Side Provst Koch sin Frygt for, at en kommende Kirkeforsamling ikke vilde blive mere kirkelig end Rigsdagen; thi Medlemmerne vilde formodentlig blive valgte af alt Andet end kirkelige Hensyn, en Anskuelse, han fandt bestyrket ved den Maade, hvorpaa adskillige Menigheder havde valgt Menighedsraad, saa at disse maatte betragtes som dødsbødte Fostre; hvad der ogsaa vilde blive Tilfældet med en Kirkeforsamling. Pastor Pontoppidan antog, at Kirken var allerbedst tjent